

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. София, 13 септември 2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на първи юли две хиляди и двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛАДА ПАУНОВА
ЧЛЕНОВЕ: БЛАГА ИВАНОВА
МАРИЯ МИТЕВА

при участието на секретаря: Илияна Петкова в присъствието на прокурор Галина Стоянова изслуша докладваното от съдия Мария Митева н. дело № 1058/2021 година

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационен протест на и.ф. апелативен прокурор при Апелативна специализирана прокуратура, касационна жалба от защитника на подс. Р. Й. П. – адв. В. Д., касационна жалба от подсъдимия К. Ц. М. чрез неговия защитник – адв. М. Д., касационна жалба от защитника на подс. М. М. А. – адв. А. В., касационна жалба от Р. Й. П. чрез нейния защитник – адв. В. Д., касационна жалба от защитника на подс. И. И. Г. – адв. Л. З., касационна жалба от адв. Б. А. – защитник на подс. А. М. А. Т., касационна жалба лично от подс. В. К. М., касационна жалба от адв. И. А. – служебен защитник на подс. К. С. С. и касационна жалба от адв. И. Р. – служебен защитник на подс. В. К. М. срещу решение от 13.09.2021 г. по ВНОХД № 535/2018г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

С депозирания касационен протест е релевирано основанието по чл. 348, ал. 1, т.3 от НПК, като се твърди, че наложените на подсъдимите Р. Й. П., В. К. М., И. И. Г., К. С. С. и К. Ц. М. са явно несправедливи. Сочи се, че макар апелативният съд да не установява различни обстоятелства по отношение на извършените от тези подсъдими деяния и да преценява доказателствата по идентичен начин (с изключение на периода на участие в групата на подс. Г.), като потвърждава виновността им, намалява наказанията им в размер близък до минималния. Според държавното обвинение изминалият период от време от извършване на престъпленията и продължителността на наказателната процедура, не следва да бъдат ценени като смекчаващи отговорността обстоятелства, с оглед конкретиката на случая. Акцентира се върху аргумента, че в рамките на периода на функционирането си, групата е реализирала престъпна дейност, характеризираща се с висока степен на обществена опасност, предвид интензитета на дейността по транспортиране на особено голям брой мигранти от граничните райони на /държава/ до тези на /държава/ и осигуряване на кратковременния им престой в [населено място]. Настоява се, че наказанията на петимата подсъдими са занижени и не съответстват на тежестта на извършеното, както и на обществената опасност на деянията и дейците и на целите по чл. 36 от НК. Сочи се, че отчетените като смекчаващи вината обстоятелства за всички подсъдими, съпоставени с конкретните измерения на престъпната дейност, не могат да обосноват в достатъчна степен определянето на наказания за престъплението по чл. 321, ал. 1 и 2 от НК в размер

близък до минималния. Подчертава се, че следва да се отчете фактът, че въпреки неколкостепенните задържания от органите на МВР на членове на групата по подозрение за нелегално транспортиране на мигранти, те не са ги разколебали да извършват престъпна дейност, не са намалили нейния интензитет и не са предизвикали промени в престъпното им съзнание. Това било свидетелство за волята и решителността им да се препитават от престъпления и за липсата на страх от наказателна репресия. Посочва се, че макар да не следва да се отчита като отегчаващо вината обстоятелство, липсата на изразено съжаление, то би следвало да се има предвид, с оглед това доколко определените наказания биха изпълнили целите на специалната превенция за бъдещото им поведение. Наказанията на А. Т. и М. А. прокуратурата счита за справедливи.

В заключение се иска се отмяна на решението по отношение на определените на подсъдимите Р. П., В. М., И. Г., К. С. и К. М. наказания и връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция.

С подадената от адв. В. Д. – защитник на подс. Р. Й. П. са заявени всички основания за проверка по чл. 348, ал. 1 от НПК. Същественото нарушение на процесуалните правила се аргументира като неизпълнение на задълженията на съда по чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Твърди се, че съдът не е извършил задълбочен и пълноценен анализ, като се акцентира на обстоятелството, че единственото доказателство за причастността на подсъдимата към извършеното престъпление са свидетелски показания, приобщени по реда на чл. 281 от НПК. Според касатора, в мотивите си съдът е извършил обобщения, но не е посочил времето, начина и конкретните извършени от нея действия, както и въз основа на кои доказателства са установени. Голословни били твърденията на въззивния съд, че подс. Р. П. получила суми пари чрез различни фирми за престъпна дейност, както и относно целта на пътуванията на подсъдимата до /държава/. Подчертава се, че тези фактически констатации навеждат на извод за предубеденост на съда, което е нарушение на правото на защита на подс. Р. П. и съществено процесуално нарушение. Според защитника АСНС е допуснал съществено процесуално нарушение, като е основал решението си на негодни доказателствени средства - показанията на свидетеля С. Б., тъй като същите са показания по слухове и възпроизведените с тях обстоятелства могат да бъдат използвани като доказателства, само ако твърденията в тях се подкрепят от други преки доказателства, а такива не са събрани. Аналогично било положението с показанията на свидетеля И.. Последното оплакване, свързано с касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, е по повод показанията от досъдебното производство на свидетеля И. Н., като се твърди, че въпреки че същият се е отказал от тях в с.з. пред първата инстанция, съдът им е придал стойност каквато нямат, като дори във фактическата обстановка били залегнали обстоятелства каквито свидетелят не споменава.

По отношение на нарушението на материалния закон се сочи, че същият е приложен неправилно, тъй като е необходимо да бъде установено, че ОПГ, в която се твърди, че подс. Р. П. е участвала като ръководител, е била създадена с цел да върши съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и 281 от НК. Основният аргумент в тази връзка е, че не са посочени конкретни действия, които подс. Р. П. да е извършвала за превеждане на лица през границата без разрешение на надлежните органи или макар с разрешение, но не през определените за това места. Не били посочени и обстоятелства, които се отнасят до специалната цел на престъплението по чл. 281 от НК, като се акцентира, че последното до 29.09.2015 г. не е попадало в обхвата на чл. 93, т. 20 от НК. Според касатора има противоречие в решението на съда дали подс. Р. П. е участвала в ОПГ или е участвала в ОПГ с цел

вършени на престъпление по чл. 280 и 281 от НК, или не е осъществила престъпления по чл. 280 и 281 от НК. Подчертава се, че общият характер на обвинението не позволява на страните да се защитят, защото не са описани конкретните действия, които са инкриминирани.

По отношение на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК е посочено, че неправилно високата обществена опасност се взема предвид при определяне на наказанието, тъй като същата е взета предвид от законодателя с поставяне на границите на предвиденото в закона наказание. Твърди се, че съдът не е събрал никакви доказателства за двата квалифициращи признака, като още веднъж се отбелязва от коя дата нататък наказуемостта на престъплението по чл. 281 от НК е покривала изискването на чл. 93, т. 20 от НК. Оспорва се, че за да бъдат използвани като отегчавачи вината обстоятелства понятията „голям брой мигранти“, „дългият темпорален“ и „широкият териториален“ обхват, то следва да бъдат определени техните измерения в количествен аспект. Според касатора, числеността на групата не следва да има отношение към размера на наложеното наказание на подс. Р. П., защото няма данни тази численост да е голяма, подсъдимата да е отговорна за това, нито за това да се е познавала с всички лица. Като изключително смекчавашо вината обстоятелство според защитата следва да се третира изключително дългият период на наказателното производство и на търпене на мерките за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“. Твърди се и че са налице многобройни смекчавачи вината обстоятелства.

Иска се отмяна на решението и оправдаване на подс. Р. П. или силно намаляване на наложеното наказание.

С касационната жалба от подс. Р. П. чрез адв. В. Д. са заявени всички основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, като нейното съдържание е идентично на това на жалбата, за която е посочено, че се подава от адв. Д. като защитник на същата подсъдима.

С касационната жалба от подс. К. Ц. М. чрез защитника адв. М. Д. са заявени всички основания за проверка по чл. 348, ал. 1 от НПК. Сочи се, че въззивният съд е изпълнил формално задължението си за съдебен контрол над присъдата, като е отстранил част от нарушенията, но е допуснал други съществени такива – не е подложил на задълбочено обсъждане и анализ всички доказателствени материали в тяхното действително съдържание, като не е обсъдил и твърдените от тях с допълнението на въззивната жалба съществени процесуални нарушения. Според защитника няма обсъждане и анализ поотделно и в съвкупност на всички доказателства, относими към предмета на доказване на обвинението, за което е осъден подс. К. М.. Акцентира се, че независимо от противоречивите заключения на СППЕ, е неоспорим изводът, че подс. К. М. дълго време е зависим от наркотични вещества и че към инкриминирания период е било влошено неговото състояние и не е можел да избира поведението си и да контролира действията си, извън невменяемостта. Твърди се, че това обстоятелство е било известно на неговото обкръжение и не е давало основание на никого да му се довери в извършването на престъпна дейност, характеризираща се с напрежение, дисциплина и риск. Според защитника е изключено човек или още повече ОПГ да му повери пари, хора и работа. Възражава се, че за доказване на състоянието му към 2015 г. е отказано да бъде разпитана майка му, която полагала грижи за него. Установената от съда престъпна дейност на подс. К. М. не почивала на безспорни и надеждни доказателства, предвид което неговото процесуално положение е било сериозно засегнато. Твърди се, че вътрешното убеждение на съда е опорочено, тъй като не е дадена прецизна и детайлна оценка за дейността на подс. К. М., не са обсъдени и доказателствата, водещи до категоричен извод за липса на единна ОПГ,

ръководена от подс. Р. П., тъй като свидетелите С., Р., Н., Б., С. Б., В. Л. и св. с идентификационен номер 154 говорят за „подсигурени групи“ от различни лица, плащане и набиране на водачи от поне три лица, както и различни места, на които тези водачи да качват и превозват чужденци към вътрешността на страната. Възражава се, че известни данни, но не безспорни, за среща между подс. К. М. и подс. М. А. с подс. Р. П., на която тя е ги е вербувала и приобщила към ръководена от нея ОПГ, биха могли да бъдат извлечени единствено от показанията на свидетеля с идентиф. номер 154. Отново от показанията на последния съдът приел на доверие, че подсъдимите К. М. и М. А. са участвали в ОПГ, ръководена от подс. Р. П., от м. юли до края на м. август, но това не би могло да се извлече при стриктното им тълкуване, като неизяснен оставал въпросът въз основа на кои доказателства съдът е приел, че началото на участието и срещата с подс. Р. П. е била именно през месец юли.

Акцентираща се, че нито първоинстанционният, нито въззивният съд са дали отговор на този въпрос в мотивите си, а определянето на периода на престъпната дейност е основен елемент от състава на престъплението и очертава обема и съдържанието на правото на защита, с оглед първоначално предявеното обвинение. Съдът не бил дал отговор в решението си и на въпроса дали се касае за единна ОПГ, нейни разклонения или отделни групи от по двама души, което е есенциално за обема на защитата и разкриването на обективната истина. Възражава се, че дейността е описана като роман, като индивидуалното участие, знание за обвързаност и конкретната извършена дейност е била извън вниманието на правораздавателните органи, а при множество извършени вторични престъпления и реализирана наказателна отговорност спрямо отделни лица, дейността на тези лица била прехвърлена върху подс. К. М., без да има безспорни доказателства за това. Извън показанията на свидетел с тайна самоличност и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК показания, съдът не е обсъждал друго конкретно доказателство. Допълва се, че за подс. К. М. не е имало данни за участие в сигнала, на който свид. С. И. се позовава, не е имало и експлоатирани СРС, не е „засечен“ от органите на полицията, не е задържан, няма сметки и не е получавал пари по този начин и не са били извършвани обиск или претърсване в дома му. Показанията на св. И., според касатора, са приобщени в нарушение на закона, макар и частично, тъй като същият е снел обяснения на подс. Р., изготвил е пет броя справки по време на образуваното досъдебно производство и повдигнатите обвинения относно: проведени оперативно-издирвателни мероприятия по пр.пр. № 457/2015г. по опис на СпП и сл. д. № 52/2015г. по описа на СО при СпП, и извършен анализ на ВДС за 5 обвиняеми лица.

Възражава се, че съществената разлика между описаната престъпна дейност по ОА и тази в мотивите на първоинстанционния съд, сочи на недоказаност на обвинението. Акцентираща се, че ако се съди по показанията на свидетеля с идент. № 154, то същият е осъществил през месец август 1,2,3 курса, на които е бил придружаван или от подс. К. М. или от подс. М. А. и не би могло да се обоснове трайно установяване към структурата на ОПГ, нито користната цел, а конструкцията не би могла да издържи и на критерия устойчивост, трайност и структурираност на сдружението. Твърди се, че разпознаването от св. Б. е извършено в нарушение на чл. 170 от НПК, което съдът е подминал и подценил. Според защитника, подс. К. М. е осъден въз основа на предположения, неподсигурени с надеждна и безспорна и доказателствена основа, което е довело до ограничаване на правото на защита на подс. К. М., като са останали неразкрити и подценени конкретните действия на отделния човек в процеса.

Във връзка с нарушението на материалния закон се сочи, че АСНС не е взел предвид, че престъплението по чл. 280 от НК е умишлено допринасяне да бъдат извършени едно или повече деяния по чл. 279 от НК и изпълнителното деяние на престъплението по чл. 280, ал. 1 от НК е превеждане през границата на лица или група от хора без разрешение или с разрешение, но не през установените за това места. Доказателства подс. К. М. да е преминавал границата или по подобие на водачите на автомобилите да ги е чакал на българска земя или да ги е товарил, не са били събрани. Твърди се, че материалният закон не е бил приложен правилно и в частта, с която съдът приема за съставомерни фактическите действия на подс. К. М., като не е направен самостоятелен анализ на събраните доказателства в контекста на направените във въззивната жалба възражения за необоснованост. Съдът не бил дал отговор за противоречията в показанията на единствения свидетел, на които се основава осъдителната част на присъдата. Възразява се, че нито подс. К. М., нито останалите подсъдими са били информирани за дейността на групата. Поддържат се аргументи за нарушение на правото на справедлив процес и пренебрегване на презумпцията за невиновност, че вътрешното убеждение на съда е опорочено, което е довело до нарушение на материалния закон, че не е извършен задълбочен анализ на доказателствената съвкупност и са игнорирани оправдателните доказателства, както и че на показанията на свидетеля с тайна самоличност е придадена особена доказателствена стойност, но не може да са единственият източник на доказателства, на които се основава присъдата.

По отношение на явната несправедливост на наказанието се сочи, че същото е силно завишено, като следва да бъдат взети предвид реално извършените от подсъдимия действия, които са незначителни и не са свързани с общност на умисъла. Като смекчаващи обстоятелства според защитника следва да се преценят сключването на граждански брак от подс. К. М., това, че съпругата му е бременна, че работи и издържа семейството си, че срещу него няма нови обвинения и че същият е в период на тайно поправяне и не приема наркотични вещества.

Иска се отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно отмяна и оправдаване или намаляване на наказанието с приложение на чл. 55 от НК, при съобразяване продължителността на наказателното преследване.

С касационната жалба от адв. А. В. – защитник на подс. М. А. са заявени основанията по чл. 348, ал.1, т.1 и 3 от НПК, но от аргументите могат да се извлекат и данни, сочещи на допуснати съществени процесуални нарушения. Основният довод в жалбата е за недоказаност на авторството на деянието, за което е осъден подс. М. А.. Според касатора, направените от съда фактически и правни изводи, че подсъдимият е извършил престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, т. 2, вр.ал. 2 от НК са неверни, тъй като са направени на базата на предположения. Доказателствата, на които съдът е основал присъдата си били освен противоречиви, така и крайно недостатъчни, за да се направи един несъмнен и категоричен извод, че подс. А. е извършил това престъпление. Твърди се, че липсват доказателства за комуникация между подсъдимите в различни комбинации, както и за синхрон в дейността им, което води до извод за несъставомерно от обективна и субективна страна деяние. Липса на доказателства е констатирана и по отношение на специалната користна цел. Възразява се, че обвинението не е успяло да докаже наличието на предварително съгласие между подсъдимите за извършване на задружна престъпна дейност. Касаторът критикува дефицита на надлежна доказателствена основа за координираност и съгласуваност на тяхната дейност по предварително изработен план с набелязване на начини и

средства за осъществяване на престъплението, тъй като тези основни белези на ОПГ следва да бъдат установени по отношение на всеки един от членовете. Всеки да е бил наясно кои са другите членове на групата, какви престъпления извършват, как тяхната престъпна дейност е свързана с неговата, за да се приеме общност на умисъла. Възразява се още, че престъпната група трябва да съществува продължителен период от време, да е с висока степен на организираност, да е трайна и структурирана, да е устойчива и да са налице поне три самостоятелни еднопосочни деяния на поне три наказателноотговорни лица за постигане на общата престъпна цел. Според защитника е несъставомерно вмененото във вина на подс. М. А. деяние по чл. 280 от НК. Не ставало ясно от кои доказателства се установява осъществяването на това престъпление, като не се съдържали такива за действия на подсъдимия по превеждане на чужди граждани през границата на страната нито за конкретни дати, брой лица и място на превеждането им. Възразява се, че нито в ОА, нито в мотивите на актовете на съдилищата се съдържа информация за начина, по който подс. М. А. е допринесъл за осъществяване на престъплението по чл. 280 от НК и в какво се изразява участието му. Това означава, според касатора, липса на изложение относно съставомерните признаци на твърдяното престъпление. Оспорва се съставомерността на извършеното от подсъдимия, тъй като липсват действия от страна на същия и на другите подсъдими по пресичане на държавната граница. Сочи се, че с въззивното решение не е даден отговор въз основа на кои доказателствени източници съдът е направил извода, че подс. М. А. е участвал в ОПГ и какви общи с другите участници действия е предприел относно превеждането на чуждите граждани през държавната граница. Според защитника, липсват доказателства и за наличието на користната цел, за която е създадена групата, тъй като няма данни подс. М. А. да е получил от останалите подсъдими или по друг начин парична или друга облага. Допълва се, че по отношение на подсъдимия няма допуснати СРС нито изготвени на база на тях ВДС, като в наличните не се сочи и споменава неговото име, във връзка с превеждане на чужденци през границата, не е извършван и обиск или претърсване, не са открити данни за участието му в трафик или в действия, които да обосноват участието му в ОПГ, членовете на която са обединени от общ умисъл за извършване на престъпление по чл. 280 от НК.

По отношение на оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК е посочено, че съдът е съобразил определящите отговорността обстоятелства, но неправилно е оценил тяхното съотношение. При мотивиран извод за многобройност на смекчаващите вината обстоятелства, като е преценил, че и най-лекото предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко, се възразява срещу неприлагането на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Сочи се, че не е съобразен факта на значителната продължителност на наказателното производство като смекчаващо вината обстоятелство, въпреки безупречното процесуално поведение на подсъдимия, като дори намаленият размер на наказанието се явява несправедлив и не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36, ал. 1 от НК. Констатира се факта, че подс. М. А. вече пет години търпи мярка за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на страната“.

От настоящата инстанция при условията на алтернативност се иска оправдаване на подс. М. А. или намаляване на наказанието и определяне на по-кратък изпитателен срок по чл. 66, ал. 1 от НК.

С подадената касационна жалба от адв. Л. З. – защитник на подс. И. Г. за заявени основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК. Като съществено нарушение на процесуалните правила се сочи формалното възприемане на

изложената от обвинението фактическа обстановка от двете инстанции, съответно извършено от страна на подс. И. Г. престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК, като се изтъква, че тя се установява по несъмнен начин от показанията на определени свидетели, като тази несъмненост не е подкрепена с убедителни доказателствени аргументи. Според касатора не са посочени категорични доказателства за конкретни активни действия на подс. И. Г., които недвусмислено да навеждат на извода, че същият е трайно обвързан в трайни фактически отношения както с ръководителя, така и с другите членове на групата. Възражава се, че независимо от това, че престъплението по чл. 321 от НК е формално и не е необходимо осъществяване на вторична престъпна деятелност, то изпълнителното деяние на последното се изразява с активни действия, чрез които деецът се обвързва с другите лица от групата, като такива не са установени по отношение на подс. И. Г.. Акцентира се, че присъдата, потвърдена от АСНС, се базира изключително на показанията на лично заинтересовани свидетели, чиято цел е облекчаване на собственото им положение. Оспорва се, че „посочването“ се приема от инстанциите по фактите като безспорен извод за авторство и вина в нарушение на чл. 303, ал. 1 и 2 от НПК. Твърди се, че доказателственият анализ не съпоставя в достатъчна степен отделните доказателствени средства, а оправдателните доказателства са отхвърлени с неубедителни съображения. Според касатора, допуснатите съществени процесуални нарушения са довели до нарушението на материалния закон, което е резултирало в ограничаване на правото на защита на подс. И. Г.

По отношение на явната несправедливост на наказанието защитникът сочи, че при индивидуализиране на наказанието са negliжирани: сравнително краткият период на участие на подс. И. Г. в инкриминираната престъпна група; не са събрани доказателства същият да е превозвал или подпомагал чужди граждани да пребивават в страната в нарушение на закона; мястото в йерархичната структура на процесната ОПГ; продължилото повече от 5 години наказателно производство, причините за което не могат да бъдат вменени във вина на подс. И. Г.. Според касатора забавеното разглеждане и приключване на производството следва да се третира като изключително смекчаващо вината обстоятелства, а същото обстоятелство е подценено от предходната съдебна инстанция.

Исканията в условията на алтернативност са за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане или за изменяване на решението и намаляване размера на наложеното наказание лишаване от свобода.

С касационната жалба от адв. Б. А. – служебен защитник на подсъдимата А. Т. са заявени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК. Като съществено нарушение на процесуалните правила се сочи, че въззивният съд не е изпълнил задълженията си по чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, тъй като не е извършил пълноценен и задълбочен анализ на всички събрани доказателства. Твърди се, че от всички годни гласни, писмени и веществени доказателствени средства, единствените относими към дейността на нейната подзащитна са приобщените по реда на чл. 281 от НПК показания на свидетелите С. Б., И. Н. и С. И., като по отношение на подс. А. Т. не са експлоатирани СРС, а не са засечени и нейни разговори с някое от другите подсъдими лица. Възражава се, че показанията на св. Б. имат характера на показания по слухове и възпроизведените с тях обстоятелства могат да бъдат използвани като доказателства, само ако твърденията в тях се подкрепят от други преки доказателства, а такива не са събрани. Аналогично било положението с показанията на свидетеля И..

Следващото оплакване, свързано с касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, е свързано с показанията от досъдебното производство на свидетеля И. Н., като се твърди, че въпреки че същият се е отказал от тях в с.з. пред първата инстанция, съдът им е придал стойност каквато нямат, като дори във фактическата обстановка са залегнали обстоятелства каквито свидетелят не споменава.

По отношение на нарушението на материалния закон се сочи, че същият е приложен неправилно, тъй като е необходимо да бъде установено, че ОПГ, в която се твърди, че е участвала, е била създадена с цел да върши съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и 281 от НК. Основният аргумент в тази връзка е, че не са посочени конкретни действия, които подс. А. Т. да е извършвала на превеждане на лица през границата без разрешение на надлежните органи или макар с разрешение, но не през определените за това места. Не били посочени и обстоятелства, които са субсумират специалната цел – престъплението по чл. 281 от НК, като се акцентира, че последното до 29.09.2015 г. не е попадало в обхвата на чл. 93, т. 20 от НК. Според касатора, има противоречие в решението на съда дали подс. Р. П. е участвала в ОПГ, или е участвала в ОПГ с цел вършене на престъпление по чл. 280 и 281 от НК, или не е осъществила престъпления по чл. 280 и 281 от НК.

По отношение на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК е посочено, че неправилно високата обществена опасност, предопределена от ролята ѝ в сдружението, наличието на два квалифициращи признака, големият брой мигранти преведени през държавната граница и превозени през територията на страната, дългият темпорален и широкият териториален периметър на ОПГ и числеността на участниците в нея се взимат предвид при определяне на наказанието. Според защитника високата обществена опасност същата е взета предвид от законодателя с определяне наказуемостта на престъплението. Соци се, че нейната роля в сдружението е имагинерно понятие, доколкото съдът я е извел на базата на предположение. Твърди се, че съдът не е събрал никакви доказателства за двата квалифициращи признака, като още веднъж се отбелязва от коя дата нататък наказуемостта на престъплението по чл. 281 от НК е покривала изискването на чл. 93, т. 20 от НК. Оспорва се, че за да бъдат използвани като отегчаващи вината обстоятелства понятията „голям брой мигранти“, „дългият темпорален“ и „широкият териториален“, то следва да бъдат определени техните измерения в количествен аспект. Според касатора, числеността на групата не следва да има отношение към размера на наложеното наказание на подс. Т., защото няма данни тази численост да е голяма, подсъдимата да е отговорна за това, нито за това да се е познавала с всички лица. Като изключително смекчаващо вината обстоятелство според защитата следва да се третира изключително дългият период на наказателното производство Твърди се и че са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства.

Иска се алтернативно отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наложеното наказание при условията на чл. 55 от НК и редуциране на определения изпитателен срок.

От подадената лично от подс. В. М. саморъчна касационна жалба имплицитно се извеждат основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. С жалбата се оспорва авторството на деянието, като се отрича причастност към процесната ОПГ и се твърди, че подсъдимият е признат за виновен единствено с оглед показанията на свидетеля В. Л. и липса на други доказателства. Изразява недоволство от обстоятелството, че за същото престъпление по отношение на него е било образувано досъдебно производство и в РП – Средец. Подсъдимият твърди, че е невъзможно да е участвал в организирана престъпна група до 22.09.2016 г.,

след като на 21.09.2016 г. същият се е намирал в ареста. Възражава се, че от Специализирана прокуратура умишлено не е провеждан разпит на определени свидетели, като избирателно са повдигнати обвинения, с цел да бъде установена организирана престъпна група по смисъла на закона. Оспорва се истинността на показанията на свидетеля Б. Б., като се твърди умишлено причинена на досъдебното производство непълнота в доказателствения материал – не са били иззети записи от пътни камери, които биха опровергали дадените от св. Б. показания. Възражава се срещу оценката на свидетелските показания на св. С. Б., „св. Д.“ и тези на св. И. Н.. Подс. В. М. отрича да е превозвал и още по-малко да е превеждал през границата на страната чужди граждани, като твърди, че не е бил спиран и задържан в граничната зона. Иска се отмяна на оспорения съдебен акт и връщане на делото на прокуратурата или отмяна на акта и оправдаване.

От подадената касационна жалба от служебния защитник на подс. В. М. – адв. И. Р., се извличат основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Сочи се, че съдебният акт е постановен при липса на обективност, всестранност и пълнота на доказателствения материал, събран по делото. Според защитника, многобройните противоречия в обясненията на подсъдимите и в разпитите на свидетелите, не дават яснота какво точно е извършеното от подс. В. М. и останалите подсъдими престъпление. Възражава се, че липсват доказателства за наличието на ОПГ и за участието на неговия подзащитен в нея, относно къде и кога е сформирана групата, имало ли е сговаряне между нейните членове за извършване на престъпна дейност, в какво се изразява тя и какви са ролите на участниците. Според касатора, случайните контакти между подсъдимите водят до извод за липса на ОПГ. Твърди се, че предявеното обвинение по чл. 280 и чл. 281 от НК не е доказано, тъй като подс. В. М., а и останалите участници по никакъв начин не са подпомагали или съдействали в превеждането на мигранти през турско -българската граница или българо - сръбската граница или която и да е друга граница със съседна на България страна. Акцентира се, че неговата дейност се изразява в превозването на хора от една точка на държавата до друга, като няма ангажимент по отношение на тяхното влизане в страната, както и спрямо по-нататъшното им поведение. Защитникът счита, че не е налице престъпна дейност, предвид липсата на законова забрана за придвижването на хора от едно място на друго в пределите на страната. Сочи се, че многобройните противоречия в показанията на разпитаните свидетели не допринасят за разкриване на обективната истина, а внасят объркване, което не е в полза на обвинителната теза. Възражава се, че въпреки това съдът ги е кредитирал като неоспорими доказателства и то само в избрани техни части, които го ползват. Според касатора, от събраните по делото писмени и гласни доказателства не може да бъде направен категоричен извод, че подс. В. М. е извършил престъпленията, за които е обвинен.

Иска се отмяна на решението и оправдаване на подсъдимия. В подаденото към жалбата допълнение се сочи и че наложеното наказание е явно несправедливо като очевидно несъответстващо на обществената опасност на деянието и дееца и на целите по чл. 36 от НК.

С подадената от адв. И. А. – служебен защитник на подс. К. С., касационна жалба са заявени всички основания за проверка по чл. 348, ал. 1 от НПК. Твърди се, че въззивният съд не се е произнесъл по всички наведени във въззивните жалби на подсъдимите доводи. Сочи се, че липсва аналитична дейност от страна на АСНС в разрез с установените правила за събиране, оценка и анализ на доказателствата. Извършената от апелативния съд проверка е определена като формална, предвид обстоятелството, че почти изцяло е възприел фактическите и правни изводи на първата инстанция, без да е направил собствен доказателствен анализ на

съвкупността и собствени оценъчни съждения по фактите и правото, като не е отговорил на наведените с въззивните жалби доводи, като единствено е посочено, че за останалите обстоятелства и правни разрешения, възраженията на защитата са неоснователни или макар и основателни не се отразяват на вида и обема на наказателната отговорност. Твърдят се допуснати нарушения на чл. 13, 14, 107, ал. 5 и чл. 314 от НПК. Възражава се, че на практика липсва отговор на възраженията на защитата, а само е отречена тяхната основателност, поради което всички страни в процеса са били лишени от възможността да узнаят действителните аргументи на решаващия съд, с които не се приемат за основателни наведените доводи, като по този начин и касационната инстанция ще бъде лишена от възможността да провери правилността на взетото решение и начина на формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд. Акцентира се, че неизпълнението на задължението по чл. 339, ал. 2 от НПК се приравнява на липса на мотиви. Сочи се, че констатираните съществени процесуални нарушения са довели и до нарушение на закона, но същите са отстраними. Излага се аргумент, че видно от мотивната част на въззивния съдебен акт, осъдителната присъда спрямо подс. К. С. се крепи единствено на показанията на св. Б. и извършеното от него разпознаване, като показанията му са кредитирани в цялост, без да се вземе предвид неговата заинтересованост, предвид избягването на осъждане за престъпната му дейност. Според касатора, наложеното на подсъдимия наказание е явно несправедливо, тъй като се явява необосновано високо дори в намаления от АСНС размер, тъй като не съответства на обществена опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и на целите по чл. 36 от НК.

Иска се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане или изменяване на решението и намаляване на наложеното на подсъдимия наказание.

По реда на чл. 351, ал. 4 от НПК пред ВКС е депозирано и прието от съда допълнение към касационна жалба от адв. Б. М. – защитник на подс. Р. П.. В него са посочени всички основания за проверка по чл. 348, ал. 1 от НПК. По отношение на допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила се сочи, че решението на въззивния съд е постановено от незаконен състав на основание чл. 29, ал. 1, т. 1, б. „б“ от НПК, тъй като никъде в кориците на делото не фигурира протокол, в който да е отразено дали съдебният състав е избран чрез случаен подбор, съгласно чл. 9 от ЗСВ, като същото се отнася и до избора до наблюдаващ прокурор. Твърди се още нарушение на чл. 13 и чл. 14 от НПК – че съдът не е взел всички мерки, за да осигури разкриване на обективната истина, а решението не е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Посочва се, че изводите на втората инстанция са произволни и не почиват на събраните по делото доказателства, като направеният анализ е или произволен и подкрепящ обвинителната теза или изобщо няма общо с доказателствата. Акцентира се, че решението е повърхностно, като накратко са изложени фактическа обстановка и правните изводи, съдът не е дал отговор на спорните въпроси, не е противопоставил различните доказателства за даден факт и не е посочил кое приема за истинно и защо, а са ползвани общи фрази и разсъждения. Възражава се, че всички доводи на защитата са отхвърлени с лека ръка, а някои просто са подминати, отхвърлени били и редица доказателствени искания, без съмнение относими към делото. Сочи се, че това е съществено процесуално нарушение, приравнено на липса на мотиви. Опорочен според защитника, е редът за извършване на всички разпознавания и протоколите от тези следствени действия следва да бъдат изключени от доказателствената маса, тъй като всички те са направени по снимки, в нарушение на чл. 171, ал. 4 от НПК, тъй като не е имало

никаква обективна пречка лицата да бъдат призовани за извършване на това процесуално следствено действие. Касаторът не приема и възразява срещу аргумента на съда, че личността на подсъдимите не е била известна, че не са били конституирани като обвиняеми, не са били задържани и не са били на разположение на органите не досъдебното производство, като приема, че доводът съставлява заобикаляне на закона и опит да бъдат санирани допуснатите нарушения. Твърди се, че всички разпознати лица са били известни с имената си, знаело се е къде живеят и работят, нямало е данни за укриването им или да са били трайно в чужбина, поради което е било лесно да бъдат призовани и да им бъдат разяснени техните процесуални права. Допълва се, че няма законово изискване разпознаваните лица да са привлечени като обвиняеми.

По отношение на основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК се сочи, че авторството на деянието е прието за установено от двете инстанции след превратен анализ на доказателствата и са изведени правни изводи от липсващи факти или засилена оценка на единични факти, които не значат нищо сами по себе си, а липсват други, с които да се направи хармонична верига и еднозначни изводи. Възразява се, че по делото не са събрани каквито и да е доказателства за задружна и трайно организирана престъпна дейност, която да е съществувала достатъчно време и да е обединявала волята на подсъдимите Р. П., А. Т., К. С., И. Г., К. М., В. М. и М. А., поради което тяхното поведение не покрива признаците на чл. 93, т. 20 от НК за ОПГ. Случаите, за които съобщавали свидетелите Л., Н., Р., Б. и Б. и дори св. с идент. № 154, били единични без връзка помежду си. Предвид липсата на единност няма възможност дейността на който и да било от подсъдимите да се квалифицира като участие в ОПГ и подс. Р. П. няма как да е била нейн ръководител, липсват данни същата да е организирала и координирала каквато и да било дейност. Възразява се, че по делото не са разпитани лицата, за които се твърди, че са били бежанци или мигранти, с цел проверка на техния статут и на факта дали са имали директни или опосредени отношения с подсъдимите. С оглед на това не се знае кои са мигрантите, какъв е техният брой, какъв е статусът им, как са влезли/излезли от страната, ползвали са помощ от подсъдимите и каква. Това според защитника прави актовете на инстанциите по фактите голословни и произволни по отношение на това дали подсъдимите имат общо с нелегални мигранти или че същите са с легален статут, или пък подсъдимите не са знаели, че нямат такъв, предвид което предоставената помощ може да се явява законна и морална. Соочи се, че е допуснато на 14.05.2018 г. процесуално нарушение, което е затруднило защитата на подс. Р. П., макар и да не я засяга пряко, защото е трябвало да търпи наличието на незаконна страна в процеса – заседанието е протекло с резервния защитник на подс. М. А., макар упълномощеният му защитник да не е присъствал по уважителни причини.

Констатира се, че по отношение на подс. Р. П. не са експлоатирани СРС и че единствените пари, които е получавала от чужбина са от бившия ѝ съпруг и баща на детето ѝ или негови близки, като произходът на тези средства е доказан при източника и произволно е приобщен към дейността, предмет на делото. Възразява се, че събраните сведения чрез разпит на свидетелите не могат да доведат до извод за съпричастност на подс. Р. П. с твърдяната от обвинението престъпна дейност.

По всички тези съображения се твърди, че подс. Р. П. не е извършила нищо незаконно и не е осъществила състав по чл. 321 от НК, поради което се иска оправдаването ѝ. Алтернативно се иска намаляване на наказанието лишаване от свобода до размер от една година и редуциране на изпитателния срок, тъй като са налице множество и изключителни смекчаващи вината обстоятелства, като и най-лекото предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко – касаело се за

формално престъпление без несъставомерни последици. Като многобройни смекчаващи вината обстоятелства се сочат чистото съдебно минало, отличните характеристични данни, високото образование, това че е семейна и с дете и безупречното ѝ процесуално поведение. Като изключително смекчаващо вината обстоятелство, според защитника, следва да се приеме продължителността на наказателното производство.

По делото е постъпило и възражение, без процесуална стойност, от адв. Б. А., в което се твърди, че адв. В. Д. е преписал съдържанието на депозираната от нея жалба.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на Върховната касационна прокуратура не поддържа, депозирания протест. Счита атакувания съдебен акт на контролираната инстанция за правилен и законосъобразен. Изтъква, че в мотивите на решението е взето отношение за промяната на инкриминирания период и са изложени аргументи за намаляването на размера на наложените на подсъдимите наказания. Подчертава, че не са допуснати нарушения при анализа и оценката на доказателствата и законът е приложен правилно. Сочи, че възраженията на защитата, съдържащи в себе си касационните оплаквания са лишени от основания и в този смисъл жалбите на подсъдимите и техните защитници не следва да бъдат уважени. Акцентира на това, че не е налице незаконен състав, а оплакванията на адв. М. се отнасят до администрирането на делата. Изтъква, че по отношение на подс. К. С. е налице хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 4 НПК.

Предлага атакувания съдебен акт да бъде оставен в сила.

Защитникът на подсъдимия И. Г., адв. Л. З. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Развива идентични доводи с изложените в касационната жалба по повод на релевираното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК - допуснати съществени процесуални нарушения, като подчертава, че те са отстранени чрез провеждане на ново съдебно производство пред въззивната инстанция, именно по фактите. Изтъква, че осъдителната присъда по отношение на подс. И. Г. почива предимно на показанията на свидетели, които са били заинтересовани да облекчат собственото си процесуално положение.

В заключение моли атакувания съдебен акт да бъде отменен и делото да бъде върнато за ново разглеждане на апелативната инстанция, а алтернативно се иска наложеното на подс. И. Г. наказание да бъде намалено, като явно несправедливо и несъответно на обществената опасност на деянието и дееца, както и на целите на наказанието по чл. 36 НК.

По протеста предоставя на съда да вземе решение.

Подс. И. Г. в лична защита поддържа казаното от неговия защитник.

Защитникът на подсъдимия К. М., адв. М. Д. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Развива идентични доводи с изложените в касационната жалба и изтъква, че доказателствата, с които са разполагали съдилищата на отношение на подс. К. М. са ограничени по обем като носители на обективна информация. Подчертава, че наличните данни за дейността на нейния доверител не могат да бъдат проверени, а това изключва ефективно упражняване на правото на защита. Акцентира, че липсват обективни факти за това кога, как и колко мигранти е превозвал, а следва да се има предвид, че той е наркоман със стабилна биография и на него не може да му се повери абсолютно нищо. Излага съображения, че връзката между подс. К. М. и другите подсъдими, участници в групата, е съмнителна и недоказана. Развива и доводи, че формирането на вътрешното убеждение на съда е опорочено.

По същество се поддържа искането за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно отмяна и оправдаване или намаляване на наказанието с приложение на чл. 55 от НК, при съобразяване продължителността на наказателното преследване.

Подс. К. М. в лична защита поддържа казаното от неговия защитник.

Защитникът на подсъдимия В. М., адв. И. Р. поддържа касационната жалба и допълнението към нея по изложените в тях съображения. Присъединява се към казаното от другите защитници. Заявява, че липсват доказателства за това подс. В. М. да е участвал в организираната престъпна група, за което му е повдигнато обвинение. Изтъква, че за да е налице такава група трябва да има организатор, да се проведе събрание и да се разпределят ролите и функциите на участниците, а такива доказателства няма. Счита, че разследването не е проведено обективно, всестранно и пълно и че обвинението не е несъмнено доказано.

Моли подс. В. М. да бъде оправдан.

Подс. В. М. в лична защита поддържа казаното от защитника си.

Защитникът на подсъдимия М. А., адв. А. В. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Счита, че деянието по отношение на подзащитния ѝ е недоказано, а направените от съда фактически и правни изводи, относими към главния факт, а именно извършил ли е подс. М. А. престъпление по чл. 321, ал. 3 НК с пряк умисъл, са неверни, неточни и неправилни. Сочил, че съдът неправилно е обсъдил доказателствата и е приел за установена фактическа обстановка, която почива на предположения.

Моли подс. М. А. да бъде признат за невинен, а алтернативно се иска намаляване на наказанието и определянето на по-кратък изпитателен срок.

Подс. М. А. в лична защита поддържа казаното от защитника си.

Защитникът на подсъдимата А. Т., адв. Б. А. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Моли оплакванията ѝ да бъдат разгледани и ако бъдат счестени за основатели исканията да бъдат уважени.

Подс. А. Т. в лична защита поддържа казаното от защитника си.

Защитникът на подсъдимата Р. П., адв. Б. М. поддържа касационната жалба и депозираното допълнение по изложените в тях съображения. Сочил, че са развити подробни доводи във връзка с касационните оплаквания и са направени ясни искания.

Моли присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане, а в случаите на чл. 24 НК подс. Р. П. да бъде оправдана. Алтернативно моли при условията на чл. 55 НК да бъде определено наказание под минимума, чието изпълнение да бъде отложено по реда на чл. 66 НК, тъй като наложеното на тази подсъдима наказание е явно несправедливо.

Депозираният протест намира за неоснователен, тъй като в него липсват конкретни съображения защо се иска увеличаване на наказанията на част от подсъдимите.

В последната си дума подс. И. Г. моли делото да бъде върнато за ново разглеждане, като поддържа казаното от защитника си.

В последната си дума подс. К. М. моли да бъде оправдан, защото не е извършил престъпление, има семейство и малко бебе и е завършил образованието си.

В последната си дума подс. В. М. моли делото да бъде върнато за ново разглеждане или да бъде оправдан.

В последната си дума подс. М. А. моли делото да бъде признат за невинен или да бъде намален размера на наложето му наказание.

В последната си дума подс. А. Т. поддържа казаното от защитника си.

В последната си дума подс. Р. П. поддържа казаното от защитника си и моли да бъде оправдана.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери за установено следното.

С присъда от 12.07.2018 г. по НОХД № 374/2017 г. по описа на СНС, 12 състав подсъдимата Р. Й. П. - [дата на раждане] в [населено място], българка, българска гражданка, разведена, неосъждана, със средно образование, работеща, живуща в [населено място],[жк], ЕГН [ЕГН], е била призната ЗА ВИНОВНА В ТОВА, че за периода от м. декември 2014 г. до 22.09.2016 г. на територията на Република България, [населено място] е ръководила организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение от три или повече лица с участници В. К. М., А. М. А. Т., М. А., К. С. С. /участвал в групата от м. декември 2014 г. до 05.08.2016 г./, И. И. Г. /участвал в групата от 17.03.2015 г. до 22.09.2016 г./, М. М. А. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, К. Ц. М. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./ с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК, за които е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ повече от три години и групата е създадена с користна цел - получаване на доходи от престъпна дейност, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 54 от НК е била осъдена на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ОСЕМ ГОДИНИ.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б."А" от ЗИНЗС е постановено наложеното наказание ОСЕМ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ на подсъдимата Р. Й. П. да бъде изгърпяно при първоначален СТРОГ РЕЖИМ.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 и т.2 от НК е приспаднато от определеното на подсъдимата Р. Й. П. наказание ОСЕМ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ времето, през което същата е била с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 22.09.2017 г. до 17.05.2017 г., като един ден задържане се зачита за един ден „лишаване от свобода“, както и времето, през което същата е била с мярка за неотклонение „домашен арест“, считано от 18.05.2017 г. до влизане на присъдата в сила, като два дни домашен арест се зачитат за един ден „лишаване от свобода“.

Подсъдимият В. К. М. - [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, разведен, осъждан, с основно образование, безработен, живущ в [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], е бил признат ЗА ВИНОВЕН В ТОВА, че за периода от м. декември 2014 г. до 22.09. 2016 г. на територията на Република България, [населено място] е участвал в организирана престъпна група структурирано трайно сдружение от три или повече лица с ръководител Р. Й. П. и с участници А. М. А. Т., К. С. С. /участвал в групата от м.декември 2014 г. до 05.08.2016 г./, И. И. Г. /участвал в групата от 17.03.2015 г. до 22.09.2016 г./, М. А., М. М. А. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, К. Ц. М. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК, за които е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ повече от три години и групата е създадена с користна цел - получаване на доходи от престъпна дейност, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр.2 и пр.3, т. 2, вр. ал. 2 вр. чл.54 от НК е бил ОСДЕН на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ОСЕМ ГОДИНИ.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "А" и „Б" от ЗИНЗС е постановено наложеното наказание ОСЕМ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" на подсъдимия В. К. М. да бъде изтърпяно при първоначален СТРОГ РЕЖИМ.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК е приспаднато от определеното на подсъдимия В. К. М. наказание ОСЕМ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" времето, през което същия е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража", считано от 22.09.2017 г. до 14.12.2016 г., като един ден задържане се зачита за един ден „лишаване от свобода".

Със същата присъда подсъдимият И. И. Г. - [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, разведен, осъждан, със средно образование, безработен, живущ в [населено място],[жк][жилищен адрес] ЕГН [ЕГН], е бил признат ЗА ВИНОВЕН В ТОВА , че за периода от 17.03.2015 г. до 22.09.2016 г. на територията на Република България, [населено място] е участвал в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение от три или повече лица с ръководител Р. Й. П. и с участници В. К. М., А. М. А. Т., К. С. С. /участвал в групата от м. декември 2014 г. до 05.08.2016 г./, М. А., М. М. А. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, К. Ц. М. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК, за които е предвидено наказание „Лишаване от Свобода" повече от три години и групата е създадена с користна цел - получаване на доходи от престъпна дейност, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, т. 2 вр. ал. 2 вр. чл. 54 от НК е бил ОСЪДЕН на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от СЕДЕМ ГОДИНИ, като е бил признат за НЕВИНЕН да е участвал в организираната престъпна група за периода от м. декември 2014 г. до 16.03.2015 г., поради което и на основание чл. 304 от НПК е бил ОПРАВДАН по първоначално повдигнатото обвинение в този смисъл.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "А" и „Б" от ЗИНЗС е постановено наложеното наказание СЕДЕМ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" на подсъдимия И. И. Г. да бъде изтърпяно при първоначален СТРОГ РЕЖИМ.

Подсъдимият К. С. С. - [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, неженен, осъждан, със средно образование, работи като управител на фирма „фирма", живущ в [населено място],[жк][жилищен адрес] ЕГН [ЕГН], е бил признат ЗА ВИНОВЕН В ТОВА, че за периода от м.декември 2014 г. до 05.08.2016 г. на територията на Република България, [населено място] е участвал в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение от три или повече лица с ръководител Р. Й. П. и с участници В. К. М., А. М. А. Т., И. И. Г. /участвал в групата от 17.03.2015 г. до 22.09.2016 г./, М. А., М. М. А. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, К. Ц. М. /участвал в групата от м.юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./ с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК, за които е предвидено наказание „Лишаване от свобода" повече от три години и групата е създадена с користна цел - получаване на доходи от престъпна дейност, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, т. 2 вр. ал. 2 вр. чл. 54 от НК е бил ОСЪДЕН на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от СЕДЕМ ГОДИНИ, като е бил признат за НЕВИНЕН да е участвал в организираната престъпна група за периода от 06.08.2016 г. до 22.09.2016 г., поради което и на основание чл. 304 от НПК е бил ОПРАВДАН по първоначално повдигнатото обвинение в този смисъл.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "А" и „Б" от ЗИНЗС е постановено наложеното наказание СЕДЕМ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" на подсъдимия К. С. С. да бъде изтърпяно при първоначален СТРОГ РЕЖИМ.

Със същата присъда подсъдимата А. М. А. Т. – [дата на раждане] в [населено място], българка, българска гражданка, неомъжена, неосъждана, със средно образование, безработна, живуща в [населено място],[жк], ЕГН [ЕГН], е била призната ЗА ВИНОВНА В ТОВА, че за периода от м. декември 2014 г. до 22.09.2016 г. на територията на Република България, [населено място] е участвала в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение от три или повече лица с ръководител Р. Й. П. и с участници В. К. М., М. А., К. С. С. /участвал в групата от м.декември 2014 г. до 05.08.2016 г./, И. И. Г. /участвал в групата от 17.03.2015 г. до 22.09.2016 г./, М. М. А. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, К. Ц. М. /участвал в групата от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./, с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК, за които е предвидено наказание „Лишаване от свобода" повече от три години и групата е създадена с користна цел - получаване на доходи от престъпна дейност, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, т. 2 вр. ал. 2 вр. чл. 54 от НК е била ОСЪДЕНА на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС е постановено наложеното наказание ЧЕТИРИ ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" на подсъдимата А. М. А. Т. да бъде изтърпяно при първоначален ОБЩ РЕЖИМ.

Подсъдимият М. М. А. - [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, женен, осъждан, с основно образование, работи като земеделски производител, живущ в [населено място],[жк][жилищен адрес] , ЕГН [ЕГН], е бил признат ЗА ВИНОВЕН В ТОВА, че за периода от м.юли 2015 г. до края на м. август 2015 г. на територията на Република България, [населено място] е участвал в организирана престъпна група структурирано трайно сдружение от три или повече лица с ръководител Р. Й. П. и с участници В. К. М., А. М. А. Т., К. С. С. /участвал в групата от м. декември 2014 г. до 05.08.2016 г./, М. А., И. И. Г. /участвал в групата от 17.03.2015 г. до 22.09.2016 г./, К. Ц. М. /участвал в ОПГ от м. юли 2015 г. до края на м.август 2015 г./, с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК, за които е предвидено наказание „Лишаване от свобода" повече от три години и групата е създадена с користна цел - получаване на доходи от престъпна дейност, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, т. 2 вр. ал. 2 вр. чл. 54 от НК е бил ОСЪДЕН на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ПЕТ ГОДИНИ и ДВА МЕСЕЦА, като е бил ПРИЗНАТ за НЕВИНЕН да е участвал в организираната престъпна група за периода от 01.09.2015 г. до 22.09. 2016 г. , поради което и на основание чл.304 от НПК е бил ОПРАВДАН по първоначално повдигнатото обвинение в този смисъл.

На основание чл. 57, ал.1, т. 2, б. "А" от ЗИНЗС е постановено наложеното наказание ПЕТ ГОДИНИ И ДВА МЕСЕЦА „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" на подсъдимия М. М. А. да бъде изтърпяно при първоначален СТРОГ РЕЖИМ.

Със същата присъда подсъдимият К. Ц. М. - [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, неженен, осъждан, със средно образование, работи като общ работник във фирма „фирма", живущ в [населено място],[жк][жилищен адрес] , ЕГН [ЕГН], е бил признат ЗА ВИНОВЕН В ТОВА,че за периода от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г. на територията на Република България, [населено място] е участвал в организирана престъпна група структурирано трайно сдружение от три или повече лица с ръководител Р. Й. П. и с участници В. К. М., А. М. А. Т., К. С. С. /участвал в групата от м. декември 2014 г. до 05.08.2016 г./, М. А., И. И. Г. /участвал в групата от 17.03.2015 г. до 22.09.2016 г./, М. М. А. /участвал в ОПГ от м. юли 2015 г. до края на м. август 2015 г./ с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления по чл. 280 и чл. 281 от

НК, за които е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ повече от три години и групата е създадена с користна цел - получаване на доходи от престъпна дейност, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, т. 2 вр. ал. 2 вр. чл.54 от НК е бил ОСЪДЕН на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ПЕТ ГОДИНИ И ЕДИН МЕСЕЦ, като е бил признат за НЕВИНЕН да е участвал в организираната престъпна група за периода от 01.09.2015 г. до 22.09.2016 г., поради което и на основание чл. 304 от НПК е бил ОПРАВДАН по първоначално повдигнатото обвинение в този смисъл.

На основание чл. 57, ал.1, т.2, б."А" от ЗИНЗС е постановено наложеното наказание ПЕТ ГОДИНИ И ЕДИН МЕСЕЦ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ на подсъдимия К. Ц. М. да бъде изтърпяно при първоначален СТРОГ РЕЖИМ.

С присъдата Специализирания наказателен съд се е произнесъл по веществените доказателства, а също и по разноските, възложени в тежест на всеки един от подсъдимите.

С решение № 260021 от 13.09.2021 г. по ВНОХД № 535/2018 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд, втори състав, атакуваната първоинстанционна присъда от 12.07.2018 г. по НОХД № 374/2017 г. по описа на Специализирания наказателен съд, 12 състав е бил изменена както следва:

Подсъдимия И. И. Г. е бил признат за невиновен в това да е извършил престъплението по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК във времето от 17.03.2015 г. до края на месец декември 2015 г. и на основание чл. 304 от НПК е бил оправдан по повдигнатото му обвинение за този период.

Подсъдимата Р. Й. П. е била призната за невиновна в това, в организираната престъпна група да е участвал поде. И. И. Г. през периода от м. декември 2014 г. до края на месец декември 2015 г., да е участвал подсъдимия К. С. през периода от 06.08.2016 г. до 22.09.2016 г., както и в това да са участвали подсъдимите М. М. А. и К. Ц. М. през периода от 01.09.2015 г. до 22.09.2016 г. и на основание чл. 304 от НПК е била оправдава по повдигнатото ѝ обвинение в тази част.

Подсъдимата А. М. А. Т. е била призната за невиновна в това, в организираната престъпна група да е участвал подс. И. И. Г. през периода от м. декември 2014 г. до края на месец декември 2015 г., да е участвал подсъдимия К. С. през периода от 06.08.2016 г. до 22.09.2016 г., както и в това да са участвали подсъдимите М. М. А. и К. Ц. М. през периода от 01.09.2015 г. до 22.09.2016 г. и на основание чл. 304 от НПК е била оправдана по повдигнатото ѝ обвинение в тази част.

Подсъдимият В. К. М. е бил признат за невиновен в това, в организираната престъпна група да са участвали подс. И. И. Г. през периода от м. декември 2014 г. до края на месец декември 2015 г., подс. К. С. през периода от 06.08.2016 г. до 22.09.2016 г. и подсъдимите М. М. А. и К. Ц. М. през периода от 01.09.2015 г. до 22.09.2016 г. и на основание чл. 304 от НПК е бил оправдан по повдигнатото му обвинение в тази част.

Подсъдимият И. И. Г. е бил признат за невиновен в това, в организираната престъпна група да са участвали подс. К. С. през периода от 06.08.2016г. до 22.09.2016 г. и подсъдимите М. М. А. и К. Ц. М. през периода от 01.09.2015 г. до 22.09.2016 г., като на основание чл. 304 от НПК е бил оправдан по повдигнатото му обвинение в тази част.

Подсъдимият К. С. е бил признат за невиновен в това, в организираната престъпна група да са участвали подсъдимите И. И. Г. през периода от м. декември 2014 г. до края на месец декември 2015 г. и подсъдимите М. М. А. и К. Ц. М. през периода от 01.09.2015 г. до 22.09.2016 г., като на основание чл. 304 от НПК е бил оправдан по повдигнатото му обвинение в тази част.

Подсъдимите К. Ц. М. и М. М. А. са били признати за невиновни в това целта на организираната престъпна група да е била вършена на престъпления по чл. 281 от НК, както и в това в организираната престъпна група да са участвали подс. И. И. Г. през периода от м. декември 2014 г. до края на месец декември 2015 г. и подс. К. С. през периода от 06.08.2016 г. до 22.09.2016 г., като на основание чл. 304 от НПК са били оправдани по повдигнатите им обвинения в този смисъл.

В санкционната част атакуваната присъда е била изменена, както следва:

Намален е размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимата Р. Й. П. от осем години на пет години.

На осн. чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС е определен първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наложеното на подс. П. наказание.

Намален е размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимата А. М. А. Т. от четири години на три години.

Отменен е първоначалния „строг“ режим на изтърпяване на наказанието от подс. А. М. А. Т. и вместо това на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено изпълнението на наложеното на подсъдимата А. М. А. Т. наказание от три години лишаване от свобода за изпитателен срок от пет години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.

Намален е размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимия В. К. М. от осем години на пет години.

Изменено е основанието за определяне на първоначалния „строг“ режим на наказанието „лишаване от свобода“, наложено на подс. В. К. М., като е отменено приложението на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС.

Намален е размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимия И. И. Г. от седем години на четири години и шест месеца.

Изменено е основанието за определяне на първоначалния „строг“ режим на наказанието „лишаване от свобода“, наложено на подс. И. И. Г., като е отменено приложението на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС.

Намален е размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимия К. С. С. от седем години на пет години.

Изменено е основанието за определяне на първоначалния „строг“ режим на наказанието „лишаване от свобода“, наложено на подс. К. С., като е отменено приложението на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС.

Намален е размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимия К. Ц. М. от пет години и един месец на три години.

Изменено е основанието за определяне на първоначалния „строг“ режим на наказанието „лишаване от свобода“, наложено на подс. К. Ц. М., като е отменено приложението на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС.

На осн. чл. 40, ал. 4 от НК е постановено при изтърпяване на наказанието да се полагат съответни медицински грижи по отношение на подс. К. М.

Намален е размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на подсъдимия М. А. от пет години и два месеца на три години.

Отменен е първоначалния „строг“ режим на изтърпяване на наказанието от подс. М. А. и вместо това на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено изпълнението на наложеното на подсъдимия М. А. наказание от три години „лишаване от свобода“ за изпитателен срок от пет години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.

Присъдата е потвърдена в останалата част.

Подсъдимите Р. Й. П., А. М. А. Т., В. К. М., И. И. Г., К. С. С. и М. М. А. са осъдени да заплатят направените по делото разноски пред АСНС в размер на по

12.50 лева /дванадесет лева и петдесет стотинки/ в полза на съдебната власт, по сметка на АСНС.

Подсъдимият К. Ц. М. е осъден да заплати направените по делото разноски пред АСНС в размер на 3 715 лева /три хиляди седемстотин и петнадесет лева/ в полза на съдебната власт, по сметка на АСНС.

Касационният протест и касационната жалба са допустими, но разгледани по същество са неоснователни.

По касационния протест.

В касационния протест, който не се поддържа от представителя на ВКП в съдебно заседание пред Върховния касационен съд, са развити оплаквания за явна несправедливост на наложените наказания – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК по отношение на подсъдимите Р. П., В. М., И. Г., К. С. и К. М.. По отношение на подсъдимите А. Т. и М. А. липсва съответен протест.

Върховният касационен съд намира, че въззивната инстанция с нужното внимание е съобразила и обсъдила всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства за всеки един от подсъдимите.

Отчетено е прецизно конкретното участие на подсъдимите в организираната престъпна група и личния им принос, времето през което са участвали в престъпната дейтелност, както и личните им характеристични данни. С основание е прието, че значителната продължителност на наказателното производство следва да се отчете като обстоятелство, което смекчава отговорността на подсъдимите, още повече, че нито един от тях не е ставал причина за отлагане на делото и не се наблюдава шиканиране на процеса. Въззивният съд е изложил подробни и ясни съображения във връзка с обществената опасност на деянието и личната обществена опасност на всеки един от подсъдимите.

В принципен план във връзка с индивидуализацията на наказанията е необходимо да се подчертае, че наказанието е установена от закона мярка за държавна принуда, налагана от съда на лице, извършило престъпление, която се изразява в засягане на определени права и интереси на лицето, показва отрицателната оценка на държавата относно това лице и неговото деяние, има за цел да предотврати извършването на нови престъпления от него и другите членове на обществото, като въздейства върху тях възпиращо и поправително-възпитателно.

При осъществяването на цялостната дейност по индивидуализацията на наказанието се отчита не общата обществената опасност на престъпленията от определен вид, а специфичната обществена опасност на конкретното деяние и конкретния деец.

При разрешаването на въпроса за наказанието съдът е длъжен да постигне баланс между посочените в чл. 36 НК цели – поправянето и превъзпитанието на осъдения и общопревантивната функция на наказанието. Този баланс в настоящия случай е постигнат и не се налага увеличаване на размера на наказанията по отношение на подсъдимите Р. П., В. М., И. Г., К. С. и К. М.

Предвид на изложените по-горе съображения касационната инстанция намира за неоснователни възраженията залегнали в касационния протест за явна несправедливост на наложените наказания на посочените по-горе подсъдими.

По жалбите на подсъдимите и техните защитници.

Оплакванията на всички подсъдими и техните защитници във връзка с допуснати нарушения на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения са сходни, поради което и ще бъдат обсъдени общо с изключение на оплакванията, които са конкретни и изолирани за всеки един от подсъдимите.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, който поначало не е инстанция по фактите намира, че възприетата от Апелативен специализиран наказателен съд фактическа обстановка, е правилно установена и то след обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото и при критичен анализ на доказателствените източници. Въз основа на прецизно установената фактология са изградени и верни правни изводи.

Инстанционните съдилища поначало дължат прецизно обсъждане на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, съпоставянето им помежду им, както и пълноценно обсъждане на наличните противоречия в показанията на разпитаните по делото свидетели. Именно такъв е бил подходът на Апелативния специализиран наказателен съд при разглеждането на делото.

Съдилищата са взели отношение по показанията на всички разпитани по делото свидетели, обсъдили са ги внимателно, очертани са наличните противоречия и са изложени ясни съображения коя част от показанията и на кои свидетели се кредитират и по какви причини.

Направена е и съпоставка с другите доказателствени източници. Нито едно доказателство или доказателствено средство не е било подценено или надценено или пък тълкувано превратно, напротив доказателствените материали са оценени според действително им съдържание.

Така например много прецизно са анализирани показанията на св. Б., които поначало са подробни, последователни и кореспондиращи с показанията на други свидетели по делото. Този свидетел детайлно разказва за създадената организация в престъпната група по превеждането на мигрантите през границата на Република България с /държава/ без разрешението на надлежните органи на властта, организацията и съгласуваните действия по посрещането на тези лица в граничните райони от участниците в групата и наетите шофьори, превозването им до [населено място], настаняването им в частни квартири в [жк] в столицата и извозването им до граничния район с /държава/, до /граничен пункт/ (т. нар. от свидетеля „къса база“), за да пресекат отново без разрешението на надлежните органи на властта границата. За същите обстоятелства изключително подробно разказва и св. Б., а също и свидетеля с тайна самоличност ид. №154. От друга страна показанията на посочените свидетели се подкрепят и в корелация с показанията на свидетелите В. Л., Д. С., И. Н., Г. Д.. Св. Б. е разказал обстойно и за това как е бил вербуван от подсъдимия М. и е бил нает за шофьор, който да участва в осъществяването на престъпната дейност. Същият е извозвал „нелегалните“ мигранти по посочената схема и начин с управлявания от него автомобил „марка“, за какъвто сочи и свидетеля Н. в показанията си от досъдебното производство. Св. Б. е дал подробна информация и за всеки един от случаите, в които е бил наеман, за да извозва мигранти от граничните райони до [населено място] и от [населено място] до /граничен пункт/. Той е съобщил и за случаите, в които не е изпълнявал курсове по посочените маршрути, поради непристигане на мигранти, поради липса на предварително плащане, сочи къде са били настанявани, за квартирата, която ползвали подсъдимите М. и С. в [населено място]. За това обстоятелство сведения е дал и св. Б., който наел квартирата по разпореждане на подсъдимата П.. Св. Б. е посочил и шофьора на пилотната кола в случаите, когато тя не се управлявала от подсъдимия М., а именно свидетеля И. Н.. За него разказва и свидетеля Д. С. (в показанията си от досъдебно производство, приобщени в хода на съдебно следствие). Показанията на св. Б. кореспондират с останалите гласни доказателства и досежно подаваните сигнали между шофьорите докато се придвижват до [населено място] и водещата ги „пилотна кола“ движеща се на разстояние 1-2-3-4

км. пред тях, както и относно водачът ѝ осъществяващ телефонен контакт с останалите зад него и съобщавайки за наличието на полицейски патрули. За „отцепката“ говорят както св. Б., така и свидетелите Б. и Н. и свидетеля с ид. №154. Свидетелят Б. в показанията си е разказал и за случая, при който на 24 март 2016 г. е бил задържан с 12 мигранти в района на /населено място/ в [населено място]. Той е съобщил и че е бил осъден и е изтърпял наказанието си.

За престъпната деятелност на подс. А. Т. сведения са дали свидетелите Н., Б. и Д. С., като св. Д. С. е разказал и за действията на подс. И. Г., а също и на А. М.

За ръководната роля на подс. Р. П. са съобщили както свидетелите Б. и Б., така и свидетеля с тайна самоличност ид. № 154.

За функциите на подс. В. М. и съпричастността му към организираната престъпна група са разказали свидетелите Б., Л., Б. и Н..

За участието в групата на подсъдимите М. А. и К. М. е дал сведения не само свидетелят с тайна самоличност ид. № 154, но също и свидетелите Б. и Н.. Установено е от гласните доказателствени източници, че участието на тези двама подсъдими в организираната престъпна група е продължило около два месеца, а не петнадесет дни, каквито възражения се навеждат от защитниците. Св. Б. е съобщил също, че подс. Р. П. лично е възлагала работа на подсъдимите М. А. и К. М., които често са контактували с нея. Така обвинението срещу подсъдимите М. А. и К. М. не почива единствено на показанията на свидетеля тайна самоличност ид. № 154.

Следва да се отбележи, че показанията на свидетелите Б. Б. и свидетеля с тайна самоличност ид. № 154 са доста подробни и носят точна и конкретна информация относно различни факти, свързани с дати, имена на лица, местности и извършвани курсове за превозване на мигранти. Показанията пък на цитираните свидетели са в синхрон и взаимно се допълват от показанията на свидетелите Н., Л., Д. С. и частично с тези на св. Р..

Неоснователни са оплакванията на защитата, че съдилищата са изградили своите фактически и правни изводи въз основа на показания на заинтересовани свидетели. Касационната инстанция не констатира никакво нарушение в тази насока, тъй като по делото поначало липсват каквито и да било обективни данни за лична неприязън между свидетелите и подсъдимите по делото, не се констатира и конкретно облекчаване на процесуалното положение на свидетелите, още повече, че някои от тях вече са били осъдени и са изтърпели наказанията си.

От друга страна показанията на свидетелите се подкрепят и от извършените разпознавания, от резултатите от използваните специални разузнавателни средства по отношение на подсъдимите К. С., И. Г. и В. М., от приложените по делото справки от ГД

"ГП" във връзка с регистрирани пътувания на подс. Р. П. в /държава/ (л. 1605-1607, т. 4 от ДП), от справките за получавани от подс. Р. П. парични преводи от чужбина.

Що се отнася до показанията на св. С. И. е нужно да се подчертае следното. Този свидетел е заемал длъжността „инспектор“ в ГД „ГП“ и като такъв е бил включен в екипа разследвал ДП № 4/2015 г., пр. пр. №457/2015 г., което по-късно е обединено с ДП № 52/2015 г. по описа на СО – Специализирана прокуратура, пр. пр. №488/2015 г. и водено под нов номер – ДП № 65/2016 година. Свидетелят С. И. е снемал обяснения от св. Р. и провеждал с него оперативна беседа. Въззивният съд, а също и първоинстанционният не са открили нищо смущаващо в използването на показанията на св. С. И. /възпровеждащи казаното от св. Р./ като доказателствено средство по отношение на главния факт на доказване в процеса, като са се аргументирали, че показанията му не се отнасят до предвидените в закона ограничения, визирани в чл. 118, ал. 1 и 2 НПК, тъй като не е взел участие в разследването.

Поначало в НПК не е предвидена забрана показанията на полицейски служител, възприел лично факти и обстоятелства от извършеното деяние или пък такива след осъществяването му, да могат да бъдат ползвани наред с другите доказателствени източници по делото, ако отговарят на критериите за достоверност, логичност и безпристрастност. В конкретния случай показанията на св. С. И. не съдържат информация с такъв характер, защото чрез тях се пресъздава информация за обстоятелства, които той не е възприел лично и непосредствено, а която е получил от лице при проведена „оперативна беседа“. В настоящия казус показанията на св. С. И. не могат да бъдат предназначени да заместят преките доказателства, тъй като в случая те не са недостъпни – св. Р. е бил на разположение на съдилищата и е разпитан по предвидения в закона ред.

При това положение те не могат да бъдат ползвани и за проверка на първичните, защото събраните по този ред сведения /чрез оперативна беседа/ представлява грубо нарушение на процесуалния закон. При проведената оперативна беседа със св. Р. всъщност е налице е заобикаляна на закона, а именно на разпоредбите на чл. 121, чл. 122 и чл. 139, ал. 2 НПК. Принципно организирането на беседи, разговори, в писмена или устна форма, подписани лично от съответните лица или не, провеждани от полицейски служител по ЗМВР, могат да имат единствено оперативно значение, с оглед разработване на версии и тяхната проверка. Те нямат процесуална стойност и направените изявления от лицата не могат да се включват в доказателствения материал. Още по-малко е възможно това да бъде вършено чрез възпроизвеждането им от полицейски служители, които са ги чули или записали. В НПК ясно и точно са очертани правилата за това по какъв начин се установяват доказателствата в процеса. Съвсем ясно е и, че не се допускат доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и реда на НПК – чл. 105 НПК. Така опитът за заобикаляна на процесуалния регламент, сочи на negliжиране на основни процесуални права. За това те следва да бъдат изключени от доказателствената съвкупност. /В този смисъл делото Д.М. срещу България по жалба № 34779/09; Р № 591/14 г. на първо НО; Р № 26/18 г. по к.д. №1011/18 г.; Р №202/20 г. по н. д. №712/19 г. на второ НО; Р № 42 по к.д. №25/18 г. на второ НО и др./.

Предвид на изложените съображения Върховният касационен съд намира, че съдилищата незаконосъобразно са се позовали на показанията на св. С. И. и в този смисъл са допуснали процесуално нарушение. То обаче в конкретния случай не е съществено, защото изключването на показанията на цитирания свидетел, не води до промяна нито на фактическите, нито на правните изводи на съдилищата и в този смисъл не се отразява на правата на подсъдимите в процеса.

В заключение се налага извода, че възраженията на подсъдимите и техните защитници, че обвинението по отношение на всеки един от тях не е несъмнено доказано са неоснователни. Касационната инстанция не констатира доказателствен дефицит по делото, а дадената от въззивния съд правна оценка почива на обективен и всестранен анализ на доказателствата и доказателствените средства и именно въз основа на съвкупната им оценка въззивният съд е формирал вътрешното си убеждение.

Що се отнася до оплакването на защитата на подс. К. М., че той дълго време е зависим от наркотични вещества и че към инкриминирания период е било влошено неговото състояние и не е можел да избира поведението си, че това е било известно на обкръжението му и че именно поради това не би могло да му се възлагат задачи, изискващи напрежение, дисциплина и риск, то касационната инстанция го счита за неоснователно.

На първо място е нужно да се посочи, че по делото липсват обективни данни обкръжението на подс. К. М., т. е. всеки един от другите участници в организираната престъпна група, да са били запознати с това приема ли този подсъдим наркотични вещества, от какъв вид, в какви количества, в какъв период от време и до каква степен е зависим от тях. Ето защо твърденията на защитата в тази насока са голословни.

На второ място е важно да се подчертае, че инстанционните съдилища са положили изключителни усилия за изясняване на психичното и психиатрично здравословно състояние на подс. К. М.. Видно е от материалите по делото, че са били назначени множество експертизи и че психичното здраве на подс. К. М. е било следено регулярно и с нужната прецизност. По този въпрос въззивният съд е изложил пространни съображения на л. 44-45 от мотивите към решението, които касационната инстанция споделя и не намира за необходимо да ги преповтаря. В заключение единствено следва да се отбележи, че правилно е прието, че подс. К. М. е могъл да разбира значението на извършеното и да ръководи постъпките си, както към инкриминирания период, така и в хода на наказателното производство, поради което може да носи и наказателна отговорност.

Възражението на защитника на подс. Р. П., че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, защото решението на въззивния съд е постановено от незаконен състав на основание чл. 29, ал. 1, т. 1, б. „б“ от НПК, поради това, че никъде в кориците на делото не фигурира протокол, в който да е отразено дали съдебният състав е избран чрез случаен подбор, съгласно чл. 9 от ЗСВ, както и протокол за избор на наблюдаващ прокурор, е несъстоятелно. Това е така, защото цитираното оплакване е свързано единствено с администрирането на делото и няма отношение към това дали съставът на съда е законен. В чл. 29 НПК изрично са посочени основанията за отвод на съдиите и съдебните заседатели. По делото изначално липсват обективни, а и субективни данни за отвод, на който да било член на съдебния състав. Впрочем, конкретно оплакване за отвод на определен член на съдебния състав не е направено.

Нужно е да се посочи, че легалната дефиниция за организирана престъпна група законодателят е дал в разпоредбата на чл. 93, т. 20 от НК, а именно, структурирано трайно сдружение на три или повече лица, с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години. Сдружението се приема да е структурирано и без наличие на формално разпределение на функциите между участниците, продължителност на участието или развита структура. Става въпрос за група лица, които е необходимо да са повече от три на брой, които не са събрани инцидентно за непосредственото извършване на едно престъпление, което съгласно дефиницията на закона представлява съучастие, а за едно трайна, продължителна във времето връзка между членовете.

В конкретния казус са установени и описани конкретните действия, връзките и зависимостите между участниците в организираната група, които се подсумират под нормата на чл. 321 от НК. Налице са несъмнени данни за наличието на йерархична зависимост и структурираност на участниците в престъпното сдружение, за ръководната роля на подс. Р. П. и за действията на другите участници, които са били последователни и обусловени едни от други. С нужната точност и коректност са установени датите, периодите и броя на нееднократно превозваните мигранти през границата на страната.

Численият състав на организираната престъпна група покрива изискуемия минимален брой от три лица, а основната дейност по набиране на лица, които да транспортират незаконното преминаващи мигранти от граничните райони с

/държава/ до граничните райони с /държава/, както и осигуряване на кратковременен престой на чужденците в [населено място], не е била инцидента, а е развивана в продължителен период от време, при постигната предварителна съгласуваност и организираност между лицата, участващи в нея, със съзнанието, че с персоналната си дейност подпомагат постигането на набелязаните общи цели. Всеки един от участниците в групата, както и ръководителят, е извършвал инкриминираната дейност с цел извършване на престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК.

Поначало при този вид престъпна дейност не е от значение за доказаността на обвинението, осъществяването или неосъществяването от подсъдимите на престъпленията по чл. 280 и чл. 281 от НК. Това е така, защото престъплението, за което е повдигнато обвинение на всеки един от подсъдимите, е формално и за да бъде довършено не се изисква настъпването на конкретен резултат или реализиране на поставената цел. В този аспект не е част от предмета на делото, предопределен от повдигнатото обвинение, установяването на извършени вторични престъпления. Тази законова и теоретична постановка дава отговор на голяма част от възраженията на защитата, а обратното схващане е в разрез със законодателната уредба и трайно установената съдебна практика по този въпрос. Именно поради правната природа на разглежданото престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК, за да се приеме съществуването на специална цел - вършене на престъпления по чл. 280 от НК не е необходимо отделните членове на групата да са превеждали мигранти през границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта. Намирането на трети лица, т.нар. „водачи на групи“, чиято задача е била да преведат мигрантите през границата на страната, превозването на „водачите“ до места, близки до българо - турската граница с ясното съзнание, че „водачите“ пресичат границата, навлизат в територията на чуждата държава и по - късно се връщат с група от мигранти, изчакването им на българска страна на предварително зададена точка и транспортиране на пристигналите по този начин чужденци до [населено място], където са били укриване в частни домове, а след това превозвани до границата с /държава/, са все действия, очертаващи коментиранията цел - вършене на престъпления по чл. 280 от НК. Наказанието по последният текст надхвърля 3 години „лишаване от свобода“, съгласно чл. 93, т. 20 от НК, поради което съдилищата правилно са приели, че е налице този по - тежко квалифициращ признак.

Ето защо и касационната инстанция намира за неоснователни възраженията на защитата за отсъствието на този съставомерен белег на изпълнителното деяние по чл. 321, ал. 3 от НК - когато групата е създадена с цел да върши престъпления по чл. 280 от НК.

В конкретния казус е установено, че целта на организираната престъпна група е била и вършене на престъпления по чл. 281 от НК. Наказуемостта за тези престъпления до 29.09.2015 г. е била глоба от 1000 до 8 000 лева. С основание въззивният съд е заключил, че посочените имуществени санкции не покриват изискването на чл. 93, т. 20 от НК за наказуемост на набелязаните престъпления над 3 години „лишаване от - свобода“, поради което преследването им е несъставомерно. С измененията на НК с ДВ бр. 74/26.09.2015 г., в сила от 29.09.2015 г., наказанието по чл. 281 от НК е завишено на лишаване от свобода от една до 6 години и глоба от 5 000 до 20 000 лева. Подсъдимите К. М. и М. А. обаче са преустановили участието си в организираната престъпна група в края на м. август 2015 г., т.е. преди цитираното законодателно изменение, поради което обсъжданият признак - вършене на престъпления по чл. 281 от НК за тях не е налице. Поради това те са били оправдани от въззивната инстанция в тази част.

Изтъкнатото по-горе не се отнася за останалите подсъдими, тъй като те са продължили дейността си, а подс. Г. я е стартирал след законодателната промяна. Въз основа на събраните доказателствени материали правилно съдилищата са стигнали до извода, че подс. Р. П. е ръководила организираната престъпна група в периода на функционирането ѝ, а именно от м. декември 2014 г. до 22.09.2016 г. Тя е давала инструкции на останалите участници в групата, координирала е дейността им, осигурявала е финансирането и заплащането на възнаграждения на участниците.

Предвид на всичко изложено неоснователни са и оплакванията, че съществува някаква неясното или вътрешна противоречивост във възприетото от въззивния съд с каква цел е била създадена организираната престъпна група, дали за вършене на престъпления по чл. 280 НК или пък по чл. 281 НК.

Без значение за доказаността на обвиненията по отношение на всеки един от подсъдимите във връзка с конкретната им престъпна дейност и степен на участие в организираната престъпна група, са и обстоятелствата, че някои от тях не са залавяни при превозването на нелегални мигранти, че лично не са ги превеждали през границата на страната, а също и че по отношение на някои от подсъдимите не са използвани специални разузнавателни средства. Резултатите от използваните специални разузнавателни средства поначало не могат да бъдат единствените доказателствени източници, поставени в основата на обвинението. Тяхното значение е по-скоро спомагателно, защото дават насоки или пък носят допълнителна яснота за определена престъпна дейност, когато са в синхрон с други годни доказателства и доказателствени средства.

Що се отнася до подс. К. С., то видно от приложения препис - извлечение от акт за смърт /съставен в [населено място] , на К. С. С., подсъдим по делото, той е починал в хода на наказателното производство пред касационната инстанция на 26.02.2022 година. При това положение по отношение на подс. К. С. е налице хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 4 НПК. Следователно присъдата по отношение на подс. К. С. С. трябва да бъде отменена, а наказателно производство спрямо него – да бъде прекратено.

В заключение касационната инстанция приема, че въззивният съд въз основа на доказателствените материали по делото и при пълноценното им обсъждане, е достигнал и до верни правни изводи по отношение на всеки един от подсъдимите.

Несъстоятелни са възраженията на защитниците, че въззивният съд е изградили фактическите си, а оттам и правни изводи на основата на компрометирани откъм процесуална годност доказателствени източници.

Върховният касационен съд констатира, че всички възражения на страните са били обсъдени пунктуално и задълбочено и им е даден убедителен отговор.

Що се отнася до оплакванията за явна несправедливост на наложените наказания, залегнали в жалбите на подсъдимите и техните защитници, то касационният съд ги намира за неоснователни. По този въпрос бяха изложени съображения по-горе във връзка с депозирания протест.

В допълнение е нужно да са отбележи, че при индивидуализацията на наказанията въззивният съд е отчетел наличните по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства по отношение на всеки един от подсъдимите, като нито едно смекчаващо обстоятелство не е било пренебрегнато, а обстоятелствата които отегчават отговорността на подсъдимите не са били преекспонирани, а напротив значението и тежестта на всяко едно от тях е оценено според законовите изисквания. Така въззивната инстанция не е подценила обективната значимост нито на отегчаващите, нито на смекчаващите отговорността обстоятелства и е изложила ясни съображения при превес на смекчаващите или при превес на

отегчаващите отговорността обстоятелства следва да бъдат определени наказанията по отношение на отделните подсъдими, като са отчетени всички значими за индивидуализацията на наказанията факти. С оглед на изложеното касационната инстанция намира, че при определянето на наказанията е постигнат и необходимият баланс и е отдадено нужното внимание на продължителността на наказателния процес по дело, което поначало се отличава с фактическа и правна сложност и чиято продължителност е значителна, но не и прекомерна.

Наказанията на подсъдимите са отмерени в съответствие с очертаните в чл. 36 НК цели – поправянето и превъзпитанието на осъдения и общопревантивната функция на наказанието. Надценяването на значението на генералната превенция винаги би довело до неоправдана репресия спрямо конкретните подсъдими, поради което би се явило несправедливо. Общопревантивното въздействие на наказанието се осигурява единствено посредством справедливостта му.

В заключение Върховният касационен съд намира, че след като въззивната инстанция е проверила изцяло правилността на атакувания съдебен акт, анализирала е всестранно, обективно и пълно както гласните, така и писмените доказателствени средства, били са подложени на анализ и изготвените по делото експертизи, към нея не може да бъде отправен упрек, че не е формирала вътрешното си убеждение въз основа на доказателствата по делото и закона. Въззивният съд не е подброял безкритично към наличните по делото доказателствени източници. Всички те са били подложени на задълбочен анализ, който е правдив и обективен.

Нужно е да се посочи, че съдът поначало има суверенно право да реши на кои доказателства и доказателствени средства да даде вяра, независимо от това в коя фаза на процеса са депозираны. Преценката си, разбира се съдът следва да направи след критичен анализ и оценка на всички доказателствени източници и при внимателна съпоставка помежду им. Такъв е бил подходът и на въззивната инстанция.

Обективно и безпристрастно са оценени всички доказателствени материали и е отговорено изчерпателно на всички същностни възражения на страните в процеса, някои от които се повтарят и в касационните жалби.

Така обосновката на съдилищата не страда от доказателствен дефицит във връзка с несъмнено установените факти, въз основа на годни доказателства и доказателствени средства.

Верни са и фактическите и правните изводи на въззивния съд по отношение на оправдателните части на присъдата.

Към апелативната инстанция не може да бъде отправен упрек за липса на мотиви, за липса на отговор на същностни възражения на страните или пък за накърнено право на защитата на подсъдимите.

С оглед на изложените по-горе съображения касационната инстанция намира за неоснователни възраженията залегнали в касационния протест и в касационните жалби за нарушение на материалния закон, за допуснати съществени процесуални нарушения и за явна несправедливост на наказанието. Всички обстоятелства по делото са изследвани обективно, всестранно и пълно и именно въз основа на съвкупната им оценка съдилищата са формирали вътрешното си убеждение, т. е. не са допуснати от съдилищата сочените нарушения на чл. 12, чл. 13, чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 1-5 от НПК.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда от 12.07.2018 г., постановена по НОХД № 374/2017 г. по описа на СНС, 12 състав и решение № 260021/13.09.21 г. по ВНОХД № 535/2018 г. на Апелативен специализиран наказателен съд, 2-ри състав по отношение на подс. К. С. С. и на основание чл. 24, ал 1, т. 4 НПК ПРЕКРАТЯВА наказателното производство по отношение на подс. К. С. С..

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260021/13.09.21 г. по ВНОХД № 535/2018 г. на Апелативен специализиран наказателен съд, 2-ри състав в останалата част..

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.